

staaar ikke noget om, hvorvidt de ere Alkoholister, eller hvorvidt de i hvert Fald ikke ere saa odelagte af tidligere Misbrug af Morfin og Alkohol, at de ere angrebne af Sløvsind og aandelig Defekt og derfor ude af Stand til at varetage deres Embeder. Dette maa undersøges, og derom maa jeg i det offentlige Interesse kræve Klarhed, inden denne Sag afgøres.

Wulff: Jeg skal kun sige ganske faa Ord, som særlig komme til at dreje sig om det Spørgsmaal, der nu er saa udførligt behandlet af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), altsaa Ændringsforslag Nr. 62, hvorved der gives Stadslæge Hoff 10 Aars Anciennetet som Betingelse for hans Indtræden i Embedet som Formand for Sundhedsstyrelsen. Jeg mener at kunne tiltræde, hvad den ærede Ordfører (Carl Hansen) har sagt om selve dette Spørgsmaal, idet jeg som andre Medlemmer af Tinget kun anser det for rimeligt at bevilge dette Beløb, idet Stadslægen ellers vilde tabe alt for meget i Indtægt ved at gaa fra den ene Embedsstilling til den anden. Han vil trods de 10 Aars Anciennetet dog komme til at tabe ikke saa lidt. Men Forhandlingerne have jo her drejet sig ikke om det Spørgsmaal, som Ændringsforslaget gaar ud paa, men ganske særligt om Justitsministerens Afskedigelse af Dr. Muus. Nu er Afskedigelsen af Dr. Muus een Ting og Ansættelsen af Etatsraad Hoff en anden Ting. Afskedigelsen af Dr. Muus er bleven drøftet her tidligere, da den forelaa som særlig Sag i dette Ting. I denne Debat er der fra vor Side deltaget af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) som Ordfører. Han har fremsat sin Kritik i dette Spørgsmaal paa sin Gruppes og egne Vegne, og denne Debat har fundet sin Afslutning. For mit eget Vedkommende finder jeg hverken Kald eller Anledning til paa ny at deltage i denne Debat om Dr. Muus' Afskedigelse. Med Hensyn til det, der ligger for, nemlig den tidligere Stadslæge Hoffs Ansættelse, er der blevet forelagt Finansudvalget forskellige fortrolige Dokumenter. Da de ere fortrolige, kan man ikke komme ind paa dem i Enkeltheder, det havde heller ikke været nødvendigt, selv om de ikke havde været fortrolige. Efter mit personlige Skøn er der i disse Dokumenter intet, der indeholder noget Angreb af nævneværdig Art. Der er Tale om Ansættelse af morfinistiske Læger. Saa meget tør jeg vel sige, uagtet Dokumenterne ere fortrolige, at hvad an-

gaar den formelle Side af Sagen, viser det sig, at af de tre Læger, der er Tale om, er een ansat, før Etatsraad Hoff blev Stadslæge, og de to andre, medens han havde fri fra sit Embede og var paa Ferierejse, saa at andre Læger varetog hans Arbejde. I øvrigt er intet som helst beviset eller blot antydet om, at de to Læger, der tidligere have været Morfinister, ogsaa nu skulde være det. Der er overhovedet ikke rettet nogen Beskyldning imod dem, kun fremsat Mistanke, antydet Muligheder, men ikke fremført noget faktisk. Jeg kan ikke se rettere, end at de fremsatte Angreb ere uden Betydning, og jeg er ikke ene om det Syn. Min Opfattelse deles af Københavns Magistrat, som ikke just bestaar af stokkonservative og fanatiske Højremænd, saa det kan just ikke være Partisyn, der diktere den Opfattelse. Den samme Betragtning blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), som meget klart sagde, at der egentlig ikke var nogen, der havde noget imod Stadslæge Hoff, men det, som gav Anledningen til, at Hoff kom paa Tapetet, var Dr. Muus' Afskedigelse. Altsaa, Angrebene paa Etatsraad Hoff ere baade efter den Udtalelse og efter min egen Opfattelse en Art Retorsion mod, hvad Justitsministeren har foretaget overfor Dr. Muus. Jeg vil ikke sige, at den ærede sidste Taler ikke har talt ud fra sin ærlige, personlige Overbevisning, jeg tror, at han plejer at tale ud fra en saadan, men ikke desto mindre tror jeg, at der i hans Tale var en ikke saa lille Tilsætning af Partistilling, af „Politik“, og i saadanne Angreb paa Regeringen, der ere „Politik“, føler jeg for mit eget Vedkommende og for min Gruppes Vedkommende ingen Opfordring til at deltage. Vi staa saaledes i det store og hele, at for den store Opgaves Vedkommende, som Regeringen særlig har at løse, Ordningen af vore Finansforhold, kan Regeringen gøre Regning paa vor Støtte i Almindelighed, men det kan hænde under den nærmere Gennemførelse, at vi kunne komme i Modsætning til hinanden, og saa kan Regeringen gøre Regning paa, at vi ville bekæmpe den, hvor vi finde det sagligt rigtigt. Men vor Gruppe staa saaledes, at vi vel optræde mod Regeringen, hvis vi ere paa saglig Grund, men ikke i og for sig bekæmpe den blot for at bekæmpe den. Det forekommer mig, at der i denne Sag er gaaet „Politik“ i en saadan Grad, at jeg tror,